

Милован Ђурчић

ЈАРАН

Фриц ме благо удари руком по рамену. Нисам ни приметио кад су се он и Јаран приближили.

- Чуо сам, имао си окршај.
- Тешко и болно, проћи ће.

Униформа му је стајала боље него икада. Затегнут и намирисан, скоро да је светлео у полумраку. Бетонску канализацију је користио као модну писту. Поред њега је стајао Јаран. Рука му је стезала дршку ножа у футроли окаченој за појас. Са чела му је опет капало. Пружим Фрицу руку и уз јак стисак изговорих:

- Могла је да не умре, али је вредело.

Јаран је моје руковање са Фрицом и изговорене речи разумео као позив за удар. Извукао је нож и зарио га Фрицу у стомак. Фриц ме је гледао, онда је ширио уста, хтео је нешто да каже. Пустио је неартикулисане звуке и стропоштао се. Јаран је клекнуо и нешто пословао око њега. Видео сам одозго његов дебео и црвен врат. Био је као намештен за клање. А мени је било поново хладно. Фрицова крв је мирисала омамљујуће. Да ли под утиском његових парфема, или је стварно имала заносан мирис, углавном био сам омамљен. Кољача ништа не узбуђује као мирис крви. Ноздрве му се шире, чула устрепере и спреман је за акцију. Сечиво свог ножа сам спустио на Јаранов врат, притиснуо сам јако и повукао правом линијом. Покушао је да устане, из врата је шикљало као из препукле водоводне цеви.

Ударио сам га врхом ципеле у главу. Лобања је потмуло треснула о бетон. Лежао је непомичан.

- Шта се догађа тамо, чуо сам кроз канализацију.

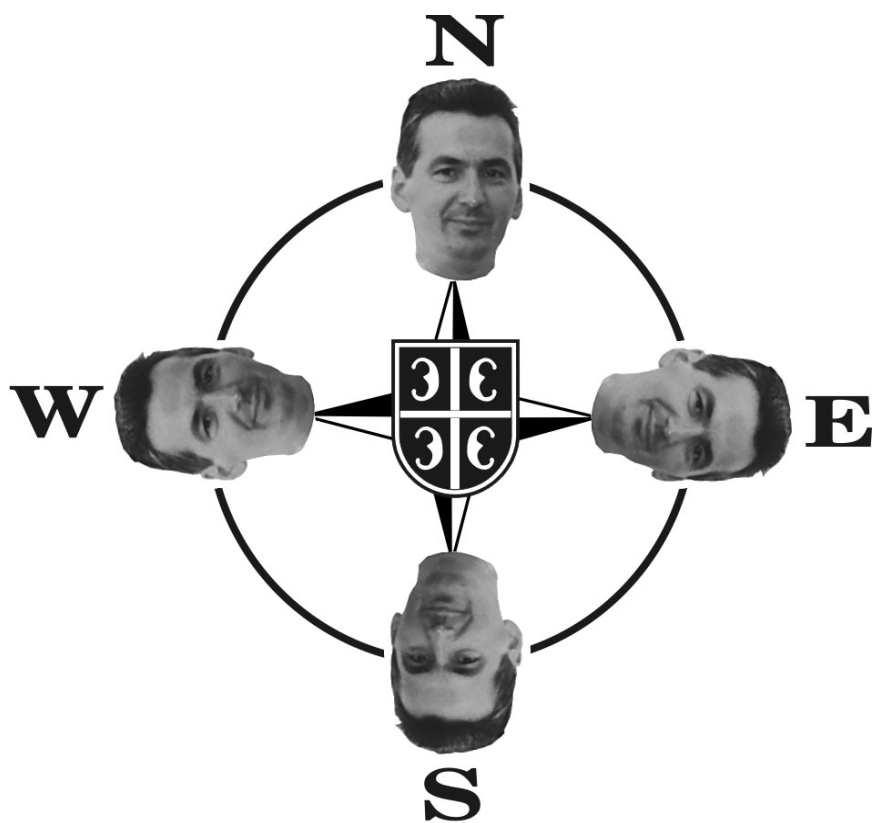
Чули су се и кораци. Онда је неко дозивао Фриц, Фриц. Клекнуо сам поред Фрица, и узео кожни појас који му је Босанац већ скинуо. Појас сам на брзину завезао око себе, узео пушку и пео се ка излазу шахте. Неко је долазио, осветљавао је батеријском лампом. Подигао сам поклопац шахте и изашао напоље. Гранате су падале наоколо. Пламени експлозије обасјавали су простор. Могу да налетим на гранату, или граната на мене. Са хрватске стране нико не узвраћа. Хрвати воде пацовски рат. Претрчавам сквер испред Славонске банке. До ње је порушена кућа. Полусрушена таваница, једном својом страном је налегла на земљу. Опрезно се увлачим унутра. Ослушкујем, нигде живе душе. Улазим дубље и напипавам кревет. На њему стакло од полупаних прозора, комади цигле и малтера. Свлачим прекривач а са њим стакло и шут. После толико времена, испружио сам се на правом кревету. Фрицов појас сам ставио преко себе.

Разгледам га уз блесак експлозија граната. Први пут видим такав опасач. Сашивен је од меке коже. Са унутрашње стране по дужини, закамуфлиран рајфешлус. Одшниравам га . У њему пресавијене новчанице, упаковане по целој дужини, у по два слоја. Јаран је рекао "шесет иљада марона". Жао ми је Јарана, тако доброг друга никада нећу имати. Жао ми је и Фрица, био је леп, и волео је да живи. (...)

Устајем и разгледам по порушеној кући. У углу покидана водоводна цев. Из ње се цеди вода. Пришао сам и скидам крв. Очистио сам је са руку и лица. Потребна су ми документа српског војника. Гледам на улицу. На скверу између Славонске банке и ресторана "Алкар", извидница Југо-армије. Дошли су под окриљем ноћи. Значи на српској сам земљи. Хрватска артиљерија је појачала дејства. Гађали су ову предходницу Југо-армије. Граната је погодила „Славонску банку”. Друга је пала испред ресторана „Алкар”. Срби се повлаче преко брисаног простора и склањају иза зграде „Славонске банке”. Хрвати из канализационих шахти отварају ватру. Један војник је пао. Погођен је посред чела. Лепо сам видео како му се на челу шири црвена мрља. Стрелац из шахте се повукао. Убијени војник је на педесет корака од мене. Истрчавам и увлачим га у рушевину. Имао је плаву коврцаву косу и плаве очи. Лице му је издужено и лепо. Свлачим му горњи део маскирне униформе. Проверавам, документа су ту. Униформа му је доста чиста. Свлачим му и доњи део. Исте је величине као ја. Артиљеријска ватра је ослабила. Касно јесење сунце је продирало у рушевину и кроз своје зраке преламало облаке прашине. Руком сам дотерао косу, и са документима српског војника у цепу, кренуо према положајима Југо-армије. Ишао сам споредним улицама. Поред порушене куће у дворишту бректао је мотор камиона. Пришао сам кабинџи и ухватио се за врата. За воланом је седео средовечан човек у маскирној војничкој униформи.

- Докле идеш?, питам га.
- До Шида.
- Повези ме, бога ти, дуго сам на ратишту.
- Пењи се позади, одговори возач.

(одломак)

ΑΥΤΟΠΟΡΤΡΕΤ